

ת"ד 258/08/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד ריאד מחאג'נה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

29 אוקטובר 2020

ת"ד 258-08-20 מדינת ישראל נ'
מחאג'נה(עציר)

לפני כבוד השופט אלכס אחטר
המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד קוסטר סיוון

נגד

הנאשם

מוחמד ריאד מחאג'נה

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד מסארווה

גזר דין

מבוא:

הנאשם הודה והורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום לפיו ביום 14.07.20 סמוך לשעה 06:00, נהג ברכב פרטי מסוג יונדאי סטיישן מ.ר. 65-933-74 (להלן: "הרכב") בכביש עירוני בתוך אום אל פאחם, בשכונת אל קוואס (להלן: "הכביש") מכיוון מערב למזרח. יחד עם הנאשם, נסעו ברכב 4 נוסעים נוספים שזהותם אינה ידועה למאשימה.

הכביש במקום הוא דרך עירונית, חד מסלולית, דו סטרית ברוחב של 11 מטר, אספלט תקין ויבש, ללא סימונים על הכביש. בשוליים הימניים לכיוון נסיעת הנאשם בנויה מדרכה ובשול שמאל לכיוון נסיעת הנאשם בנויה גדר ברזל. סמוך לגדר היו מונחים על הכביש פרופילים מברזל.

באותו מועד ביצעה המשטרה פעילות משטרתית במקום כנגד מסיעי שוהים בלתי חוקיים. במסגרת פעילות זו, סמוך מאוד לפני הגעת הנאשם לכביש הגיע במהירות רכב משטרה מסוג איסוזו די מקס לבן, ללא סימני זיהוי (להלן: "רכב המשטרה") מהכיוון הנגדי לנאשם וחסם את נתיב הנסיעה של הנאשם תוך שהוא עומד כמעט במאונך למסלול נסיעת הנאשם ומהרכב פרקו במהירות שלושה שוטרים, הלבושים לבוש אזרחי וכובע של שוטר. אחד השוטרים שפרק מהרכב זרק דוקרנים אל עבר רכב הנאשם שפגעו בחזית הרכב ונפלו על הכביש.

באותו זמן, נעמדו שני רכבים נוספים מאחורי רכב המשטרה וקצת מימין לו (בכיוון הנגדי לכיוון נסיעת הנאשם) באופן שהם חוסמים חלק מנתיב הנסיעה הנגדי של הנאשם. סמוך לשול שמאל ומאחורי שני הרכבים עמד יוסף ראפת יליד 1986 תושב שטחים (להלן: "הולך הרגל") כשהוא מנסה לתפוס טרמפ לכיוון ממנו הגיע הנאשם.

משהגיע הנאשם סמוך לרכב המשטרה, האץ את מהירות נסיעתו, סטה שמאלה לנתיב הנגדי ולשוליים השמאליים בכוונה לעקוף את רכב המשטרה ושני הרכבים הנוספים שעמדו מאחוריו ולברוח מהמקום. בעשותו כן, פגע רכב הנאשם בהולך הרגל עם החזית הקדמית של הרכב, תוך שהוא מעיף את הולך הרגל על מכסה המנוע ואל שמשת הרכב שהתנפצה, אל גג הרכב ואל דלתו האחורית של הרכב. לאחר מכן, הולך הרגל הוטח אל הגדר ולכביש הסמוך (להלן: "הולך הרגל").

"התאונה".

מיד לאחר התאונה שבה נפגע אדם, לא עצר הנאשם במקום התאונה כדי לעמוד על תוצאותיה, לא הגיש סיוע להולך הרגל, לא מסר פרטיו ותחת הזעקת עזרה, המשיך הנאשם בנסיעה מהירה מאוד וברח מהמקום. לאחר כ- 400 מטר, החנה הנאשם את הרכב, יצא יחד עם הנוסעים, נעל את הרכב וברח בריצה מהמקום.

כתוצאה מהתאונה נגרמו להולך הרגל שברים מרובים בחזה, שבר ברדיוס פוקסימלי משמאל, שבר ב- L1 ושברים בעמוד השדרה, חתכים מרובים בפנים חתך מרוטש באף, בלחי שמאל ובשפה התחתונה, חתכים בידיים ופצע בשוק שמאל. הולך הרגל הובהל לבית החולים רמב"ם, טופל ושוחרר ביום 26.07.20 להמשך טיפול ושיקום.

מיד לאחר התאונה, לה גרם הנאשם בהיותו נוהג ללא רישיון נהיגה תקף שפג בשנת 2017 וללא פוליסת ביטוח בתוקף, הגיע הנאשם לאחותו המתגוררת באום אל פאחם והחליף את החולצה הלבנה שלבש שהתלכלכה בדם ולאחר מכן המשיך במנוסתו.

למרות שידע כי המשטרה מחפשת אחריו, התייצב הנאשם בתחנת המשטרה רק ביום 20.07.20.

התאונה, החבלות בהולך הרגל והנזקים לרכב נגרמו כתוצאה מנהיגתו הרשלנית של הנאשם אשר נהג ברכב ללא תשומת לב לנעשה בדרך שלפניו ולהולך הרגל, האיץ את מהירות נסיעתו במקום להאט ולעצור כאשר הבחין ברכב המשטרה החוסם נתיבו ובאנשים היוצאים מן הרכב. כמו כן ועל אף שהבחין ברכבים העומדים מאחורי רכב המשטרה, הנאשם עקף את הרכבים תוך סטייה שמאלה לנתיב הנגדי ופגע בהולך הרגל.

הנאשם נהג כשרישיון הנהיגה שלו פקע, נהג במהירות בלתי סבירה לתנאי הדרך, באי אכפתיות, בקלות ראש, בחוסר זהירות וברשלנות.

כאמור, הנאשם הודה והורשע בביצוע עבירות **הפקרה אחרי פגיעה** - עבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"), **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62(2)+38(2) לפקודה, **התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף** - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות") + סעיף 38(3) לפקודה, **סטייה מנתיב נסיעה** - עבירה לפי תקנה 40(א) לתקנות, **נהיגה במהירות בלתי סבירה** - עבירה לפי תקנה 51 לתקנות, **נהיגה ברכב כשרישיון הנהיגה פקע מעל שנתיים** - עבירה לפי סעיפים 10(א) לפקודה ו**נהיגה ללא ביטוח** - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970.

טיעונים לעונש וראיות הצדדים:

ביום 16.09.20 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

ב"כ המאשימה הפנתה לנסיבות העבירות אותן ביצע הנאשם ולחומרתן דהיינו נהיגה ללא רישיון שפקע, גרימת תאונה

אשר גרמה לחבלות של ממש ועזיבת מקום תאונה תוך הפקרת הנפגע. ב"כ המאשימה טענה שעוצמת המכה שנגרמה לנפגע והימלטות הנאשם מהזירה מעידות על החלטה מחושבת ולא נמהרת.

מעשיו של הנאשם, לפי ב"כ המאשימה, מעידים על מסוכנותו, על זלזולו הבוטה בחוק ועל אדישותו לחיי אדם, מעשים אשר גרמו לנזקים גופניים חמורים לנפגע.

ב"כ המאשימה התייחסה לעבירת ההפקרה כפוגעת במרקם האנושי של החברה ומכרסמת ביסודות הבסיסיים שלה הם הדאגה לשלום גופו של האדם.

לאור האמור, עתרה ב"כ המאשימה למתחם עונש הולם של מאסר בפועל לתקופה של בין 18 חודשים ל-36 חודשים לצד פסילה בפועל לתקופה שבין 5 שנים ועד 8 שנים.

ב"כ המאשימה הגישה את גיליונו הפלילי של הנאשם (2/ת) הכולל הרשעה בעבירות תקיפה הגורמת חבלה ממש, תקיפה וגרימת חבלה של ממש בבן זוג, איומים, תקיפה וגרימת חבלה לקטין בידי אחראי ושיבוש מהלכי משפט בגינה הוטלו על הנאשם עונשי מאסר בפועל וצו מבחן. גיליונו התעבורתי של הנאשם המחזיק ברישיון משנת 2010 כולל 7 הרשעות קודמות רובן ככולן מסוג ברירת משפט.

לאור האמור, ביקשה מבית המשפט למקם את הנאשם באמצע המתחם ולגזור עליו עונש מאסר בפועל, פסילה בפועל, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי להולך הרגל שבשל היותו תושב שטחים קיים ספק אם יצליח להיפרע באמצעים חוקיים אחרים.

ב"כ הנאשם טען שבניגוד לנטען על ידי המאשימה, הנאשם לא תכנן ביצוע העבירה מראש. הנאשם פגע בהולך הרגל מאחר שבצידי הכביש הצר אין מדרכות, חסימת נתיב הנאשם על ידי רכב המשטרה חסמה את שדה הראיה של הנאשם באופן בו לא ראה את הולך הרגל, והנאשם הגיב לחסימה המהירה של רכב המשטרה, שכאמור לא נשא סימני זיהוי, באופן אינטואיטיבי בלבד.

עוד טען שהערך שנפגע כתוצאה מהפקרת הולך הרגל איננו חמור מאחר שבפועל, המשטרה נכחה במקום לצד אזרחים נוספים והנפגע קיבל טיפול מיידי.

לאור האמור, עתר למתחם שינוע בין עבודות שירות לבין 30 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל שבין 20 חודשים לבין 48 חודשים (נ/1).

באשר למיקום העונש המתאים שיוטל על הנאשם בתוך המתחם, ב"כ הנאשם הפנה לכך שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר. עוד הפנה לכך שהנאשם עצור עד תום ההליכים ולכן יש לכך השלכות על בני משפחתו הכוללת אישה ושני ילדים קטינים. אמנם אשתו המפרנסת היחידה, ואילו הנאשם, שאינו מצוי בקו הבריאות וסובל מבעיות בריאותיות בנשימה (נ/2), מתקיים מהבטחת הכנסה אך הוא מסייע בגידול ילדיו. הנאשם למד בבית ספר מיוחד עד כיתה ט' בלבד והוא איננו בקיא בקריאה וכתיבה. לחובתו הרשעה פלילית אחת שהסתיימה בצו מבחן ובמאסר על תנאי ועברו התעבורתי כולל בעיקר עבירות ברירת משפט, כאשר רישיונו פקע עקב מצב כלכלי. בכך למעשה טען ב"כ הנאשם שעברו של הנאשם איננו מכביד.

ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט למקם את הנאשם בתחתית המתחם, להסתפק בימי מעצרו לצד ענישה צופה פני עתיד ופסילה או לחלופין הטלת מאסר שיינשא בעבודות שירות או מאסר בפועל לתקופה קצרה לאור מצב החירום ומצבו הבריאותי של הנאשם.

בדבריו, הנאשם הביע חרטה על מעשיו וטען שלא חשב היטב כאשר ביצעם. הנאשם ביקש את סליחתו ורחמיו של בית המשפט בשל כאביו ובשל פרנסת ילדיו.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

בענייננו, הנאשם הורשע בביצוע עבירות מהחמורות בפקודת התעבורה ובנסיבות ביצוען וודאי כאשר ביצוען גרם לתאונות דרכים מחרידה בה נפצע הנפגע פגיעות גוף קשות.

חומרה יתרה ניתן למצוא בעזות המצח בה נהג הנאשם עת התיר לעצמו לנהוג ברכב על אף שרישיונו פקע ולא הסתפק בזה אלא הגדיל לעשות ועשה זאת בהיותו עוקף רכב משטרתי שניסה לעצרו, ונמלט לאחר שגרם תאונה קשה.

הסכנה הטמונה בנהיגה ללא רישיון תקף וללא ביטוח המכסה את הנאשם ומשתמשי הדרך האחרים גבוהה לאין ערוך וכבר תואר בפסיקה כי נהיגה ברכב ללא רישיון כמוה כשימוש בנשק.

בעבירות תעבורה ככלל, ובעבירות של תאונה הגורמת חבלות של ממש בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרך.

בפסיקה נקבע לא אחת, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה כמו גם חומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד(ת"א) 2659-04-14

מ"י נ' רפאל ביטון [ניתן ביום 22.1.15, פורסם בנבו] והפסיקה שהובאה שם).

אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם באשר לרשלנותו הנמוכה של הנאשם או לכך שלא עשה זאת במתכוון באשר נהיגה ללא רישיון, קל וחומר הגברת מהירות הנסיעה תוך עקיפת מחסום, סטייה לנתיב הנגדי והשילוב של נסיבות אלה מבטאים רמת רשלנות גבוהה. מובן כי הנאשם לא התכוון לגרום לתאונה, ולמרות שאני מוכן להניח כי תגובתו לאחר שהבחין ברכב המשטרתי שלא נשא סימני זיהוי, הייתה אינטואיטיבית הרי שמעשיו ותגובתו מלמדים על מסוכנותו.

תוצאות התאונה והפגיעות הקשות מלמדות שהנפגע ספג נזקים קשים שככל הנראה ישאירו חותם על הגוף והנפש.

חומרה נוספת בנסיבות האירוע נעוצה בהימלטות הנאשם ממקום התאונה מבלי שהגיש עזרה לנפגע. בנקודה זו טוען ב"כ הנאשם שלמעשה הנפגע לא הופקר מאחר ובמקום נכחו כוחות משטרה ואזרחים נוספים שהגישו עזרה לנפגע. אכן, במקום האירוע נכחו כוחות משטרה אך אין בכך משום ביטול חובתו של הפוגע לעצור את רכבו, לברר מה גרם ולנסות לסייע ככל יכולתו אך כאמור, הנאשם בחר להימלט עם נוסעיו, לנסות לטשטש את מעורבותו ולא עצר לרגע לתהות מה עלה בגורל האדם שדרס. התנהגות זו הינה התנהגות נלוזה הראויה לגינוי ולעונש חמור בצידה.

על חומרתה של עבירת ההפקרה אין צורך להכביר מילים בע"פ 5867/09 קרביאשוילי נ' מ"י (22.6.2010) נקבע כי:

"עבירת ההפקרה היא מין העבירות הקשות עלי ספר החוקים בפן המוסרי המאפיין אותה. מקורה בערך המוגן המעגן בתחומי המשפט את החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו. חובה מוסרית זו קיבלה לבוש משפטי הנשען על יסודות של אתיקה וערכים אנושיים. היא משקפת תפיסה המחייבת אדם להושיט עזרה לזולתו המצוי בסכנה, ולהצילו ככל שידו מגעת... מעשה הפקרה פוגע בגרעין הסולידריות החברתי והאיש המקיים חיי חברה תקינים... בצד הערך של הבטחת מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה על ידי נהג שהיה מעורב בתאונה, כדי להגן על חייו ושלומו הגופני של הנפגע, נועדה עבירת ההפקרה למנוע מנהג המעורב בתאונה מלחמוק מאחריות, ולהקל על רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה התאונה, ומי אחראי לה...".

אין זאת, אלא שבעבירה דנן מושם הדגש על המעשה הבלתי מוסרי של ההפקרה, ולא על חומרת הפגיעה; דברים ברוח זו נאמרו על ידי כב' השופט צ' זילברטל בע"פ 6864/14 לואי ענאש נ' מ"י (8.3.2015):

"בהקשר זה סברתי ועודני סובר כי מתעוררת שאלה האם ראוי להשית עונשים שונים על נהגים שביצעו מעשי הפקרה זהים, רק משום שבדיעבד התגלה כי תוצאות התאונה בהן הם היו מעורבים ולהן לא היו אחראיים, היו שונות. זאת שכן העונש אשר מושת על הנהג המפקיד הוא בגין התנהגותו בעת ביצוע העבירה - דהיינו בגין החלטתו "בשעת אמת" להימלט ממקום התאונה ומובן כי ברגעים אלה פעמים אין הנהג המפקיד יודע או יכול לדעת מהו מצבו של הנפגע ולפיכך מידת האשם המוסרי הגלומה במעשהו היא לכאורה זהה, בין אם תוצאת העבירה התבררה כקלה או כחמורה בדיעבד" (פס' 8 לפסק הדין).

עם זאת, יש לחקת בחשבון כי בזירת האירוע לא היו מדרכות ולא נסתרה טענת הנאשם שרכב המשטרה חסם את שדה ראייתו באופן שהנאשם לא ראה את הנפגע עומד בשולי הנתב. כמו כן, לאור כך שלא הוצג בפניי כל מידע אודות מצבו הנוכחי של הנפגע ולא נטען בעניינו מאום סבורני שבנסיבות שנוצרו במקרה זה, רף העונש התחתון יהא נמוך מן הרף לו עתרה ב"כ המאשימה במסגרת טיעוניה.

בסופו של דבר, בהתחשב בשיקולים האמורים ובנסיבות המקרה דנא, אני קובע את מתחם העונש ההולם בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר לצד פסילה לתקופה שבין 20 לבין 40 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

מעיון בגילוינו התעבורתי של הנאשם עולה כי לחובתו 7 הרשעות קודמות רובן ככולן מסוג ברירת משפט אך המדובר בנהיגה ללא רישיון שפקע, סטייה מנתיב נסיעה וקיפוח זכות השימוש בדרך, עבירות הדומות במהותן לעבירות בתיק זה אלא שהפעם, עבירות אלו הסתיימו בתאונה קשה ובפגיעות בגופו של אחר. עבר זה איננו רב אולם מעיד על מסוכנותו של הנאשם בכביש.

הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר כמו גם את זמנם של העדים.

ב"כ הנאשם הפנה למצבו הבריאותי של הנאשם ולאורו ביקש הקלה בעונש או לחלופין כי עונש מאסר בפועל שיוטל יינשא באופן של עבודות שירות.

זה המקום להזכיר פעם נוספת, כי הנאשם הסובל מבעיות בריאותיות לא נחזה כמתקשה בבריחה מידי השוטרים ולא הסגיר עצמו למשטרה אלא לאחר חלוף מספר ימים. במצב דברים זה, אינני סבור כי הנאשם זכאי להקלה בעונשו אך מאחר והוא נושא בתוצאות מעשיו.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו וטען שטעה בשיקול דעתו.

בעת קביעת העונש המתאים, בתוך מתחם הענישה יש לקחת בחשבון ולבדוק האם במקרה הקונקרטי הטלת מאסר בפועל מאחורי סורג וברח, גם אם מדובר בתקופה קצרה, יהיה בה כדי לקבוע שהנזק עולה על התועלת, בייחוד כאשר עסקין בנאשמים נעדרי דפוס עברייני מובהק. דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים ("ועדת דורנר"), התייחס לעניין זה ומסקנתו מצדיקה בחינה מחודשת של שיקולי הענישה.

הנאשם אמנם לא ריצה עונשי מאסר בפועל והוא נשוי ואב לשני ילדים קטינים. עם זאת, לא התעלמתי מכך שאשתו הינה המפרנסת היחידה וכי לפני שלוש שנים הנאשם הורשע בעבירות אלימות כלפיה וכלפי הקטינים בגין הוטל עליו ענישה צופה פני עתיד. בנסיבות אלה, לא מצאתי לנכון לתת משקל רב לטיעון של ב"כ הנאשם באשר לנזק שייגרם למשפחת הנאשם.

כאמור, חומרת העבירות וביצוען, היעדר ההפנמה, במיוחד מקום בו שב הנאשם על מעשיו ונוהג ללא רישיון, סוטה מנתיב נסיעתו ומסכן את משתמשי הדרך מחייבות הטלת ענישה מרתיעה על הנאשם. במקרה הנ"ל, עזות המצח בבריחה מידי השוטרים, הניסיון לטשטש את מעורבותו והתנהגותו הנלווה בהפקרת הנפגע מהווים אף הם נדבך בהוקעתו של בית המשפט את התנהגות הנאשם.

עם זאת, מוכן אני להקל בעונשו של הנאשם בשל הודאתו בפני בית המשפט בהזדמנות הראשונה ולאור העובדה שזהו מאסרו הראשון של הנאשם, אב לשני ילדים קטינים.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 10 חודשי מאסר בפועל. המאסר יחושב מיום המעצר - 20/7/20.
2. מאסר על תנאי 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל שנתיים ו/או גרימת תאונת דרכים שבצידה חבלות של ממש, עבירות לפי סעיפים 67, 10(א), 38(3) לפקודת התעבורה.
3. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 36 חודשים. הפסילה תרוצה **במצטבר** לכל פסילה אחרת. הוסבר לנאשם כי לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, עליו להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט או ככל שרישיונו אבד ידאג להפקיד תצהיר מתאים כנגד כך יונפק לו אישור הפקדה, וככל שתלויות נגד הנאשם פסילות נוספות עליו להגיש בקשה מתאימה למשרד הרישוי לצורך ביצוע חישוב הפסילות. למען הסר ספק מובהר זה עתה כי על הנאשם לעשות כן לא יאוחר מ- 30 ימים לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה.
4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.
5. קנס בסך ₪ 2,000 אשר ישולם תוך 3 חודשים לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

פרוטוקול זה מהווה פקודת מאסר.

ניתן היום, י"א חשוון תשפ"א, 29 אוקטובר 2020, במעמד הנוכחים.